

Zbierka súdnych rozhodnutí

Vec C-484/14

Tobias Mc Fadden
proti
Sony Music Entertainment Germany GmbH

(návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Landgericht München I)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Informačná spoločnosť — Voľný pohyb služieb — Podnikateľ prevádzkujúci miestnu bezdrôtovú sieť (WLAN) — Bezplatné sprístupnenie verejnosti — Zodpovednosť sprostredkovateľov — Mere conduit („Púhy kanál“) — Smernica 2000/31/ES — Článok 12 — Vylúčenie zodpovednosti — Neznámy používateľ tejto siete — Porušenie práv nositeľov práv k chránenému dielu — Povinnosť zabezpečiť sieť — Zodpovednosť podnikateľa za škodu“

Abstrakt – Rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) z 15. septembra 2016

1. *Aproximácia právnych predpisov — Elektronický obchod — Smernica 2000/31 — Poskytovanie služieb informačnej spoločnosti — Pojem — Služba poskytovaná prevádzkovateľom komunikačnej siete a spočívajúca v jej bezodplatnom sprístupnení verejnosti na účely propagácie tovaru, ktorý tento prevádzkovateľ predáva, alebo služieb, ktoré ponúka — Začlenenie*

[Smernica Európskeho parlamentu a Rady 98/34, článok 1 bod 2, a smernica 2000/31, článok 2 písm. a) a článok 12 ods. 1]

2. *Aproximácia právnych predpisov — Elektronický obchod — Smernica 2000/31 — Vylúčenie zodpovednosti poskytovateľov v prípade poskytovania prístupu ku komunikačnej sieti — Pojem poskytovanie — Dostatočná povaha sprístupnenia verejnosti — Dodatočné požiadavky vzťahujúce sa na existenciu zmluvného vzťahu medzi poskytovateľom služby a jej príjemcov a na vynaloženie zdrojov na reklamu — Neexistencia*

[Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2000/31, článok 12 ods. 1 a článok 14 ods. 1 písm. b)]

3. *Aproximácia právnych predpisov — Elektronický obchod — Smernica 2000/31 — Zodpovednosť sprostredkovateľov — Výnimky v prospech činností prenosu, ukladania a hostingu — Iné požiadavky kladené na poskytovateľa služieb prístupu do komunikačnej siete — Neexistencia*

[Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2000/31, článok 2 písm. b) a článok 12 ods. 1]

4. *Aproximácia právnych predpisov — Elektronický obchod — Smernica 2000/31 — Zodpovednosť sprostredkovateľov — Výnimky v prospech činností prenosu, ukladania a hostingu — Rozsah — Porušenie treťou osobou práv nositeľov práv k chránenému dielu — Vylúčenie — Právo takých nositeľov práv požiadať o uloženie povinnosti zdržať sa porušovania v prípade prijatia takého príkazu vnútroštátnymi súdmi*

(Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2000/31, článok 12 ods. 1)

5. *Aproximácia právnych predpisov — Elektronický obchod — Smernica 2000/31 — Zodpovednosť sprostredkovateľov — Výnimky v prospech činností prenosu, ukladania a hostingu — Príkaz, ktorým sa ukladá poskytovateľovi prístupu do komunikačnej siete povinnosť brániť tretím osobám sprístupniť verejnosti prostredníctvom internetového pripojenia určité dielo chránené autorským právom alebo časti tohto diela — Prípustnosť — Overenie vnútroštátnym súdom*

(Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2000/31, článok 12 ods. 1 a 3, smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29 a 2004/48)

1. Článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode, v spojení s článkom 2 písm. a) tejto smernice a s článkom 1 bodom 2 smernice 98/34, ktorou sa ustanovuje postup pre poskytovanie informácií v oblasti technických noriem a iných predpisov a pravidiel o službách informačnej spoločnosti, zmenenej a doplnenej smernicou 98/48, sa má vykladať v tom zmysle, že služba poskytovaná prevádzkovateľom komunikačnej siete a spočívajúca v jej bezodplatnom sprístupnení verejnosti predstavuje „službu informačnej spoločnosti“ v zmysle prvého ustanovenia, keď ju daný poskytovateľ poskytuje na propagačné účely tovaru, ktorý predáva, alebo služieb, ktoré ponúka.

V tejto súvislosti jednak z odôvodnení 2 a 19 smernice 98/48, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 98/34, a jednak z článku 1 bodu 2 smernice 98/34 vyplýva, že služby informačnej spoločnosti stanovené v článku 12 ods. 1 smernice 2000/31 sú len tie, ktoré sa bežne poskytujú za odplatu. Nemožno z toho však vyvodiť, že plnenie ekonomickej povahy vykonané bezodplatne nemôže nikdy predstavovať „službu informačnej spoločnosti“ v zmysle článku 12 ods. 1 smernice 2000/31. Odplatu za službu poskytovanú poskytovateľom služieb v rámci jeho ekonomickej činnosti totiž nemusia nevyhnutne platiť osoby, ktoré sú jej príjemcami. Platí to najmä vtedy, keď poskytovateľ služieb poskytuje službu bezodplatne na také propagačné účely, takže cena tejto jeho činnosti je už zahrnutá do predajnej ceny tohto tovaru alebo služieb.

(pozri body 37 – 39, 41 – 43, bod 1 výroku)

2. Článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode, sa má vykladať v tom zmysle, že na to, aby sa služba uvedená v tomto ustanovení spočívajúca v poskytnutí prístupu do komunikačnej siete považovala za poskytnutú, nemusí tento prístup prekročiť rámec technickej, automatickej a pasívnej činnosti zabezpečujúcej výkon požadovaného prenosu informácií, pričom žiadna ďalšia požiadavka nemusí byť splnená.

Jednak zo znenia tohto ustanovenia totiž vyplýva, že poskytovanie služby musí pozostávať z prenosu informácií prostredníctvom komunikačnej siete, a jednak podľa odôvodnenia 42 tejto smernice činnosť „púhy kanál“ musí mať výlučne technickú, automatickú a pasívnu povahu. Okrem toho, ani z iných ustanovení smernice 2000/31, ani z cieľov, ktoré táto smernica sleduje, nevyplýva, že by poskytovanie prístupu do komunikačnej siete muselo spĺňať dodatočné požiadavky, akými by bola existencia zmluvného vzťahu medzi poskytovateľom služby a jej príjemcov, alebo že by tento poskytovateľ musel vynaložiť zdroje na reklamu tejto služby.

Napokon toto ustanovenie sa má vykladať v tom zmysle, že podmienka stanovená v článku 14 ods. 1 písm. b) tejto smernice sa analogicky neuplatní na uvedený článok 12 ods. 1. Výnimky zo zodpovednosti stanovené v týchto ustanoveniach totiž podliehajú rôznym podmienkam uplatnenia v závislosti od druhu príslušnej činnosti. Konkrétne článok 14 ods. 1 smernice 2000/31 stanovuje najmä to, že na vylúčenie zodpovednosti upravenej v tomto ustanovení subjektov poskytujúcich webhosting, musia tieto subjekty po zistení, že došlo k uloženiu protiprávnych informácií, urýchlene

konať, aby ich odstránili alebo k nim znemožnili prístup, zatiaľ čo článok 12 ods. 1 uvedenej smernice naopak nepodmieňuje výnimku zodpovednosti, ktorú stanovuje v prospech poskytovateľov prístupu do komunikačnej siete, dodržaniu takej podmienky.

(pozri body 46 – 48, 50, 54, 57 – 59, 64, 65, body 2 a 3 výroku)

3. Článok 12 ods. 1 prvá časť vety smernice 2000/31 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode, v spojení s článkom 2 písm. b) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že neexistujú iné požiadavky než tie, ktoré sú uvedené v tomto ustanovení, ktorým by podliehal poskytovateľ služieb prístupu do komunikačnej siete.

(pozri bod 71, bod 4 výroku)

4. Článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby osoba, ktorej práva k dielu boli porušené, mohla od poskytovateľa prístupu požadovať náhradu škody z dôvodu, že jeden z týchto prístupov bol použitý treťou osobou na porušenie jej práv, ako aj zaplatenie náhrady nákladov na výzvu a trov konania vynaložených v rámci návrhu na náhradu škody. Naopak, toto ustanovenie treba vykladať v tom zmysle, že samostatne chápané nebráni tomu, aby táto osoba požadovala uloženie povinnosti zdržať sa konania s ohľadom na toto porušenie, ako aj náhrady nákladov na výzvu a trov konania voči poskytovateľovi prístupu do komunikačnej siete, ktorého služby boli použité na dopustenie sa tohto porušenia, ak sa tieto návrhy týkajú alebo nasledovali po vydaní príkazu orgánom alebo vnútroštátnym súdom, ktorým sa zakazuje tomuto poskytovateľovi umožňovať dané porušovanie.

(pozri bod 79, bod 5 výroku)

5. Článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode, v spojení s článkom 12 ods. 3 tejto smernice sa má vzhľadom na požiadavky vyplývajúce z ochrany základných práv, ako aj práv stanovených smernicou o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti a smernicou 2004/48 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva, vykladať v tom zmysle, že v zásade nebráni prijatiu takého príkazu ako vo veci samej, ktorým sa od poskytovateľa prístupu do komunikačnej siete umožňujúcej verejnosti prostredníctvom tohto pripojenia určité dielo chránené autorským právom alebo jeho časť cez internetové stránky so vzájomnou výmenou súborov (peer-to-peer), ak tento poskytovateľ má možnosť voľby, pokiaľ ide o technické opatrenia, ktoré prijme na to, aby vyhovel tomuto príkazu, a to aj vtedy, ak sa tento výber obmedzuje na jediné opatrenie spočívajúce v zabezpečení internetového pripojenia heslom, pokiaľ títo používatelia budú nútení prezradiť svoju identitu na získanie požadovaného hesla a nebudú tak môcť konať anonymne, čo musí overiť vnútroštátny súd.

V tejto súvislosti, keďže jednak taký príkaz ukladá uvedenému poskytovateľovi prístupu povinnosť, ktorá môže mať vplyv na jeho hospodársku činnosť, a jednak môže obmedziť slobodu, ktorú majú príjemcovia takej služby, t. j. prístup k internetu zasahuje do slobody podnikania jedného účastníka, ktorá je chránená podľa článku 16 Charty základných práv Európskej únie, ako aj práva na informácie iných, ktorých ochrana je zaručená článkom 11 Charty. Ak existuje rozpor medzi viacerými základnými chránenými právami, vnútroštátne orgány alebo súd členského štátu musia dbať o to, aby zabezpečili spravodlivú rovnováhu medzi týmito právami.

V prípade, že opatrenia, ktoré môže v praxi prijať osoba, ktorej je príkaz určený, pozostávajú z troch možností, t. j. kontrolovanie celej komunikácie, ktorá týmto internetovým pripojením prechádza, prerušenie tohto pripojenia alebo jeho zabezpečenie prostredníctvom hesla, treba po prvé dohľad nad

všetkými prenášanými informáciami hneď na úvod vylúčiť, pretože táto možnosť je v rozpore s článkom 15 ods. 1 smernice 2000/31, ktorý zakazuje, aby sa najmä poskytovateľom pripojenia do komunikačnej siete uložila všeobecná povinnosť monitorovať informácie, ktoré prenášajú.

Po druhé, čo sa týka opatrenia spočívajúceho v úplnom prerušení internetového pripojenia, jeho vykonaním by došlo k závažnému zásahu do slobody podnikania osoby, ktorá síce len doplnkovo, no vykonáva hospodársku činnosť spočívajúcu v poskytovaní prístupu k internetu, s cieľom napraviť porušenie spočívajúce len v porušení autorského práva, pretože by sa jej v skutočnosti úplne zakázalo vykonávať túto činnosť, bez toho, aby sa zväžilo prijatie opatrení, ktoré by do tejto slobody zasahovali menej. Za týchto okolností treba takéto opatrenie považovať za nerešpektujúce požiadavku zabezpečenia náležitej rovnováhy medzi základnými právami, ktoré treba zväžiť.

Po tretie, pokiaľ ide o opatrenie spočívajúce v zabezpečení internetového pripojenia heslom, hoci toto opatrenie môže obmedziť slobodu podnikania poskytovateľa, ktorý poskytuje službu prístupu do komunikačnej siete, ako aj právo na informácie príjemcov tejto služby, v prvom rade také opatrenie nezasahuje do základnej podstaty slobody podnikania poskytovateľa prístupu do komunikačnej siete, pretože len okrajovo upravuje jeden z technických spôsobov výkonu činnosti tohto poskytovateľa.

Po druhé sa nezdá, že by také opatrenie spočívajúce v zabezpečení internetového pripojenia zasahovalo do základného obsahu práva na informácie príjemcov služby prístupu k internetovej sieti, keďže sa obmedzuje na to, že sa od týchto osôb požaduje, aby si vyžiadali heslo, a navyše toto pripojenie predstavuje len jeden zo spôsobov pripojenia do internetu.

Po tretie, hoci opatrenia prijaté príjemcom príkazu musia byť presne ciele, opatrenie prijaté používateľom prístupu do komunikačnej siete spočívajúce v zabezpečení pripojenia tejto siete k internetu sa nejaví, že by mohlo zasiahnuť do možnosti prináležiacej používateľom internetu, ktorí využívajú služby tohto poskytovateľa pristupovať zákonným spôsobom k informáciám, pretože táto možnosť neznamenaá žiadne blokovanie internetovej stránky.

Po štvrté opatrenia prijaté adresátom príkazu musia byť v čase výkonu tohto príkazu dostatočne účinné na zabezpečenie účinnej ochrany predmetného základného práva, t. j. musia mať za následok zabránenie alebo aspoň sťaženie nedovoleného prehliadania chránených predmetov a ozajstné odradenie užívateľov internetu, ktorí využívajú služby adresáta tohto príkazu, od prehliadania týchto predmetov, ku ktorým majú prístup v rozpore s uvedeným základným právom. Opatrenie spočívajúce v zabezpečení internetového pripojenia heslom môže odradiť používateľov tohto pripojenia od porušovania autorského práva a s ním súvisiacich právach, pokiaľ títo používatelia budú nútení prezradiť svoju identitu na získanie požadovaného hesla a nebudú tak môcť konať anonymne, čo musí overiť vnútroštátny súd.

Keďže vnútroštátny súd nenavrhol žiadne iné opatrenia, ktoré by boli v súlade s právom Únie, domnievať sa, že poskytovateľ prístupu do komunikačnej siete nemusí zabezpečiť svoje pripojenie do internetu, by teda viedlo k zbaveniu základného práva na ochranu duševného vlastníctva akejkoľvek ochrany, čo by bolo v rozpore s myšlienkou spravodlivej rovnováhy. Za týchto okolností opatrenie na ochranu internetového pripojenia heslom sa musí považovať za nevyhnutné na zabezpečenie účinnej ochrany základného práva na ochranu duševného vlastníctva. Opatrenie spočívajúce v zabezpečení pripojenia sa musí považovať za spôsobilé zabezpečiť náležitú rovnováhu medzi základným právom ochrany duševného vlastníctva na jednej strane a slobodou podnikania poskytovateľa prístupu do komunikačnej siete, ako aj práva na informácie prijímateľov tejto služby na druhej strane.

(pozri body 82, 83, 85, 87 – 101, bod 6 výroku)